

за да са покачи на едно отъ найвысокыѣ мѣста на дървото; но съ сичко туй положеніето му бѣше бѣдственно. Той гледаше отъ тамъ сичкыя крылатѣ орляктѣ, сичкыѣ други жители на бука като бѣгахъ при приближеніето на опасността, и отивахъ да търсѣхъ убѣжище въ тъмныѣ усон. Увы! той не можеше да ги послѣдова; той единъ останъ на запаленото дърво за да испыта ужасны мъкы, за да умре въ дългы и жалостны страданія, отъ които немаше средства да са отърве.

Той бѣ видѣлъ отъ далечъ непріятеля си който исчезъ найподиръ въ единъ лѣсъ, но преди да тръгне, той тѣй добръ са бѣ распоредилъ за сполуката на безчеловѣчното си дѣло, щото никакъ са не боеше че ще може Пикильо да избѣгне отъ мщеніето му. И дѣйствително като са опыта да слѣзе убѣди са че трудоветѣ му сѣ праздни.

Сичката първа третина на дървото горѣше, и като са гледаше отъ горѣ, приличаше на широка пещъ. Бѣднуйтъ плѣнникъ са помъчи да са спустне на земята отъ края на единъ изсочень на страна клонъ безъ да падне въ огъня. Но праздна надѣжда! той бѣше трійсетъ или четиридесетъ аршина надъ земята и той бы са смазалъ ако паднѣше.

При тѣзи злочестина старыйтъ букъ, на който той бѣше тѣй задрѣнъ, бѣше уединень, и даже толкози далечъ отъ другыѣ дървета, щото му бѣше невъзможно да мине на нѣкое отъ тѣхъ.

Наистина, букътъ бѣше до пѣтя, но не са виждаше жива душа, и виковетѣ на бѣдныя не са чувалъ; и ако и да миняхъ еще отъ тамъ нѣкои пѣтници случайно, тѣ не быхъ могли нито да му помогнѣтъ нито да угасѣтъ пожара.

Тогази горкото дѣте, като погледнѣ на около си, и видѣ смъртта си неизбежна, наченъ да плаче. Отъ кого ли можаше да са надѣе утѣшеніе или състраданіе? той бѣше самичакъ въ свѣта! самичакъ! Не!..... пекра отъ надѣжда свѣтнѣ въ сърцето му; той си припомни, че когато Жуанита приближаваше смъртта, направи молба къмъ Бога на отцыѣ си.